

ספינת השלום נקשרת באשדוד. היא מוזנחת ובלתי־דצויה. גם אייבי נתן עיף ממנה ומתפלל:

"הלוואי שתטבע!"

טבה ברבר
אם לא קפטן, אז קיבוצניק

ף הושע פריץ, הגברתן של נמלי אשדוד, מרכיב על קצה חטמו מישי קפיקריאה ומספר בדיחות על הלור אות בנקאיות ונשים. אייבי נתן גומל לו בצחוק מגומס, ואחר־כך אומר בקול חלש: "מה יש לי — מספיק. אני לא צריך נשים אחרות."

יום החמישי בבוקר. נמל אשדוד גי־דוש באוניות. פורקים עצים ומטעינים תפוזים. ממישררו שבמחלקת־הים מני־תב פרץ את תנועת האניות. אייבי נתן מתרוצץ בקדחתנות, מבקש, מנסה ליד רו, שואל מה קורה. ספינת־הרדיו שלו אמורה להיכנס לנמל בכל רגע.

כשמונה שעות עגנה הספינה בנמל־אשדוד. קרייניה פישפשו בקרביה, מתחו חבלים ותיקנו את המעוות. לפני־כן אפשר היה לשייט בה קצת ולשוטט.

ספינה אחת ועליה ארכעה טיפוסים.

הספינה

המזקינה

ףום אחר, לפני 14 שנה, במאי 1973, היא צצה כאן, במרחק של שלושה מייל מחוף גוררון כתל־אביב. כשהיא משרדת ללא הרף שירים ו"שתו מים" — הכל למען השלום.

כבר אז לא היתה צעירה. היא הושי קה בהולנד, ב־1940, נודעה בשם סיר טו, שימשה כאוניית־משא של חברת־אוניות פרטית. אוניה קטנה: 60 מטר אורך ושיבעה מטר גובה. בעלת הישג היסטורי קטן: היא היתה האוניה ההר־לנדית האחרונה שנשטה את חופי־מזר לרתה, לפני שזו נכבשה על־ידי הנא־צים במלחמת־העולם השנייה.

היום, אחרי 14 שנות אייבי, הפכה סיטו ההולנדית האמיצה, לספינה קשישה שאינה מצליחה להסתיר את גילה.

הזקינה בולטת בכל פינה. החלודה כוססת את דפנותיה, המיטבח קטן ומוזנח, חדר־האוכל קטנטן, מלא בר־כוכים מורעבים. בחדר־האורחים: כור־סות־עור מהוות, מקלטי־טלוויזיה, מכ־שיריודיא, כמה ספרים. באולפן: שני פטיפונים, מיקרופונים, מכשיר לקומ־

קברניט דויק
אשתי לא רוצה אותי בבית!"